

Én Uram, én Istenem

Kedves Cursillista Testvérek!

Közeledik Húsvét ünnepe, a feltámadás, ami keresztény életünknek az értelme. Szolgáljon az alábbi rövid elmélkedés arra, hogy még inkább elmélyítsük hitünket, hogy vallásosságunkból ne hiányozzék az öröm.

A feltámadás után nyolc nappal együtt voltak a tanítványok és Tamás is velük volt. Jézus eljött, bár az ajtó zárva volt. Megállt középen, és így szólt: Békesség veletek! Magába a házba való bemenetelkor, ahol az apostolok összegyűltek, Jézus kihagyja a kézzel fogható mód elérhetőségét, amit Tamás tanácsolt. Jézus jön, még akkor is, ha az ajtók zárva vannak. Ezzel a nem egyszerű bejövással a házba, azt akarja mondani Tamásnak, hogy van valóság, ami átlépi az anyagi határokat, amiről meg lehet győződni emberi ésszel is. Krisztus is meg akarja mutatni a hitetlen tanítványnak, hogy feltámadásával egy olyan valóságba lépett be, ami azoknak, akik a földön élnek, továbbra is titok marad. S ha az új valóság ki is zárja az emberi ésszt, ugyanak-

kor egyidejűleg reális is, mint az anyagi valóság, amit kézzel fogható módon is vizsgálhatunk. A zárt ajtókon keresztül való belépés a tanítványokban nem csak csodálkozást, hanem félelmet is keltett (Lk. 24,37). Ezért köszönti őket Jézus e szavakkal: Békes-

ség veletek. A Feltámadott arról akarja őket meggyőzni, hogy az Ő „új” jelenlétével nem megijeszteni akarja őket, hanem épp ellenkezőleg, a teljes békét és örömet akarja nekik ajándékozni.

Az első találkozásnál Tamás nem volt ott, úgy tűnik, mintha Jézus csak ő miatta jött volna el újra. A köszöntés szava után, Jézus azonnal Tamáshoz fordul: Tedd ide ujjaidat és nézd a kezeimet, nyújtsd ki kezed és tedd az oldalamba. Ne légy hitetlen, hanem hívő. Jézus mély alázattal bőségesen teljesíti Tamás „benyújtott kérvényét”. Engedjük meg, hogy megnézze Krisztus sebeit, engedjük meg, hogy rátegye ujját a kéz sebeire, és egész kezét Jézus oldalába. Még ha Jézus feltámadásával a valóságba is lépett, ami túllépte az emberi értelmet, ez még nem jelenti azt, hogy tapinthatatlan és láthatatlan lett. A feltámadott Jézus emberisége ugyanolyan reális, mint az Ő halála, amit a sebek okoztak, amit Tamás megnézett saját emberi értelmével. Jézus lehetőséget ad Tamásnak, hogy megnézze és megérintse az Ő sebeit, de egyidejűleg meg is feddi: Ne légy hitetlen, hanem hívő!

Tamás hitetlensége és gyanúsítása az egyik pillanatról a másikra merevvé és csodálkozó hitté változik át. Már nem védi hitetlenségét, hanem azon-

nal megvallja vakságát. Spontánul, anélkül, hogy a megérintené sebeit (az Evangélium ezt nem említi), a hitetlen Tamás felkiált: Én Uram és én Istenem! Ez egy újabb tanúságtétel Jézus feltámadásáról, amit – ahogy az exegéták is állítanak – használt a kezdeti Egyház. Tamás, felkiáltásával kifejezte a hittel való új tapasztalatát: újra Jézushoz tartozni, újra elismerni Őt élete Urának és teljesíteni az Ő akaratát. A szó „enyém” (én Istenem) kétszer ismételve ebben a rövid megvalulásban, megmutatja, hogy Tamás számára, mennyire közeli lett Jézus. Így Tamásnak is bebizonyosodtak Szent Pál szavai: ahol /.../ elhatalmasodott a bűn, ott túlradt a kegyelem (Róm 5,20). Tamás „felnagyított” hitetlensége

a különleges kegyelem – a feltámadt Jézus összekötőjének helye lett.

Tamás nyolc napig maradt az ő hitetlenségében. A feltámadt Jézus abban az időben jött, amit Őjónak látott. Ő, mint a jó Pedagógus, mint a türelmes Pásztor, tud várni. A legmegfelelőbb időben jött.

Jézus várakozása nem kis vigasz és remény számunkra. S ha még ma is felmerülnek bennünk a hitetlenség morzsái és a bezárkózottság, biztosak lehetünk abban, hogy arra a megfelelő pillanatra vár, hogy a segítségünkre sietessen, hogy legyőzze bennünk a bizalmatlanságot. Biztosak lehetünk abban, velünk szemben is megmutatja irgalmasságát, bőkezűségét és alázatát, ahogy azt Tamásnak is megmutatta.

Ha Jézus képes arra, hogy türelmesen várjon a mi hitünk növekedésére, akkor mi is várhatunk Vele együtt. Imádkozzunk hitünk növekedéséért és igyekezzünk legyőzni bizalmatlanságunkat! Egyidejűleg kérjük, hogy legyünk türelmesek magunkkal szemben, mint ahogy Jézus is türelmes velünk szemben. Használjuk Tamás szavait: „Én Uram és én Istenem” hogy kifejezzük Jézusnak benső vágyainkat, bensőleg át tudjuk érezni mély intimitását, az Ő nagy közelségét! Kérjük Őt, hogy Ő maga legyen a mi Urunk és Istenünk! Adjuk át ezt az Örömhírt környezetünknek!

P. Juhos Ferenc svd
a budatétényi cursillo
lelki-vezetője

Flash mob a Vörösmarty téren

Utolsó napjaihoz értünk a Karácsony előtti készülődésnek. A lakásban zúgott a porszívó, a család tologatta a bútorokat, hogy a háromméteres karácsonyfának helyet készítsen. Eközben a karácsonyi sütögetésnek köszönhetően finom mézeskalács illat járta be a lakást, keveredve a diós és mákos beigli illatával.

Pihenésképp meg-megnyitottam a levelező fiókomat a számítógépen, hogy elolvassam a beérkező karácsonyi üdvözlőket és viszonzzam azokat néhány jókívánsággal. A levelek között jött egy cursillós levél, azzal az ötlettel, hogy énekeljünk a Vörösmarty téren december 23-án. Nagyon megtetszett az ötlet, hiszen az életem java részét a karzaton töltöttem, és az ünnep egyik hangulatteremtője számomra az illatokon kívül a karácsonyi zeneszó.

Gyerekkoromból még a hatalmas és puha hótakarók is hozzátartoztak a hangulathoz, de ez nem volt elmondható az idejű várakozásokkal teli napokra.

Élénk levélváltásokba fogtunk, mi, lelkes cursillisták. Jöttek az ötletek, a „miket énekeljünk” és a „hogyan csináljuk meg” forgatókönyvre. Öröm volt nézni, ahogy a december 17-én kelt első levél utáni néhány napban közel 30 levélváltás történt. Lajáné Kuris Loretta testvérünk összeállította a javaslatokat is figyelembe véve a kis műsrot.

A „hogyan”ra is jöttek ötletek, a legjobban a „flash mob” nyerte meg a tetszésünket. Ez azt jelentette, hogy terveink szerint egy valaki álljon meg a téren a karácsonyfa alatti betlehem előtt, kezdjen el „spontán” énekelni és apránként mi beavatottak, csatlakozzunk hozzá. Azt gondoltuk, hogy ennek láttán, a sok ember közül akik csak éppen sétálgattak a tér hangulatában, illatában, az ajándékos bódék között, majd megállnak, és ha feldereng egy-egy dal, felbátorodnak és csatlakoznak az énekléshez. Óriási volt a szervezés e néhány nap alatt, még azt is sikerült Kovács János testvérünknek elintézni, hogy a téren szóló központi zeneszolgáltatást erre az időre kikapcsolják.

Sokan jelentünk meg, többen mint ahányan a levelezésben jelezték, hogy tudnak ennek a szent célnak egy kis időt szánni a nagy sürgés-forgás közepette. Nagy izgalommal köszöntöttük egymást

és próbáltuk megőrizni inkognitónkat, hogy valóban megmaradjon az a spontenitás, ami megnyerhetné a sétálókat egy megállásra, egy kis ráfigyelésre arra, hogy az ünnep igazi lényege nem az árusok polcain van, hanem ott a jászolban, ahová az értünk megszületett Megváltót fektették.

Lajáné Kuris Loretta gitárjával és kedves hangjával elkezdett énekelni 17 órakor, akihez aztán mi cursillisták folyamatosan csatlakoztunk és nagy sokadalmat képeztünk a karácsonyfa körül. Először a közismert „Csendes éj” karácsonyi éneket énekeltük három versszakkal. Sokan meg-megálltak, voltak akik csatlakoztak az énekléshez. Aztán folytattuk a „Dicsőség, mennyben az Istennek” karácsonyi népénekünkkel, majd József Attila ismert versét a „Betlehemi királyok”-at énekeltük el a

Kormorán együttes dallamára. Babakocsis szülők is érkeztek, odakuporodtak a gyermekek mellé és halkán énekeltek, vagy egyszerűen átölelték őket. Mások pedig meghatottan nézték a lelkesen éneklőket. Velem szemben egy jó ötvenes éveiben járó szakállas Úr állt meg, és meghatottan, gyermeki rácsodálkozással, tátott szájjal hallgatta a talán emlékeiben felsejlő karácsonyi énekeket. Még az árusok is tartottak egy kis szünetet és megindult tekintettel szemlélték a történetet. A közös éneklés végén, elénekeltük a cursillista dalunknak, a „De colores” harmadik versszakát, hogy tudassuk a minket hallgatókkal, milyen színes, pompás a világ, ha Krisztusnak él!

Égi ajándékot is kaptunk! Amint elkezdtünk énekelni, hópihéek szálltak alá. Csodaként éltük meg, úgy éreztük, ez az Úr ajándéka a mi ajándékunk mellé.

Amint elült a dal, aláhagyott a szállingózás. Adtunk és kaptunk egyszerre. Nem tudtam könnyek nélkül hálát adni az Úrnak, hogy részese lehettem ennek az égi és földi boldogságnak.

De colores!

Kárpátiné Ági

HASZNÁLT MOBILOK A MISSZIÓ JAVÁRA

Fiók, szekrény, doboz – azok a helyek, ahonnan a legtöbbször kerülnek elő használt mobiltelefonok. Időnként a kukába is kidobjuk őket, megfeledkezve arról, hogy veszélyes hulladéknak számítanak. Vannak olyan vállalatok, amelyek megjavítják vagy újrahasznosítják a mobilokat. Ezek a javított telefonok kerülnek a fejlődő országokba, ahol az emberek még hosszú ideig használhatják azokat. A hozzánk beérkező mobilokat egy ilyen céghez továbbítjuk. A telefonokért cserébe kapott összeg a verbita atyák és testvérek missziós munkáját segíti Magyarországon és a világ más országaiban.

Nagyon fontos, hogy a mobiltelefonokhoz akkumulátor is tartozzon! A telefonokat a következő címre lehet küldeni:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG

- 9730 Kőszeg, Park u. 1.
 - 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.
- Bővebb információ: • verbita@verbita.hu
• www.verbita.hu • Telefon: 06-30/418-9196

Cursillo időpontok

Budapest - Budatétény

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház
1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3-5.

FÉRFI:

- 2012. május 10-13.
- 2012. október 4-7
- 2012. nov 29.-dec. 2.

NŐI:

- 2012. május 17-20 (megtelt)
- 2012. július 12-15.
- 2012. szeptember 27-30.
- 2012. november 22-25.

Kedves Testvérek!

Örömmel újságoljuk, hogy újra elindítottuk a **MINI ULTREYA** találkozókát. Szeretnénk a Kovács Jani testvérünk által elkezdett sorozatot folytatni a Cursillo szellemében.

A fő célunk az, hogy gyakrabban találkozhassunk egymással személyesen is. Fontosnak tartjuk, hogy a frissen végzett testvérek ez által is megerősítést kapjanak abban, hogy érdemes az örök negyedik napot élniük, és hogy mindenképpen szükségük van ehhez egy cursillós csoportra. Ezért külön nagy szeretettel kérjük az ez évi cursillók rektorait és asztalosságait, hogy alkalomról alkalomra gyűjtsék össze asztalcsoport-

jaik tagjait, és lehetőleg velük együtt jöjjenek el a találkozóra. Itt akár arra is lehetőség nyílik, hogy segítsünk csoportot találni annak, akinek ez még nem sikerült.

A Mini-Ultreya programja:

Szentmise, gondolatébresztő előadás, majd ezt követően asztalonkénti kötetlen beszélgetés (sütemények és innivalók biztosítandók)

Az első alkalom 2011. december 9-én, a második 2012. március 9-én volt. Tervezett további alkalmak: 2012. június 15., október 26.

Szeretettel, hittel és reménységgel várunk benneteket:
Huszár Orsi, Kata Péter, Kazinczy Tamás, Kutassy Jenő

Visszatekintés az első három napra, és az odavezető útra

Lassan közel egy éve volt a fenti cursillo, amelyen barátaim szelíd, néha erősebben ösztökélő meghívására részt vettem.

Mint már „öreg” cursillista, az örök 4. beköszönte óta tudom, hogy a résztvevők sokszor hasonló utat járnak be, azaz, de-hogy járnak, a valóságot jobban írja le, ha azt mondjuk, hogy miként „szabotálják el” az első meghívásokat. Esetemben is, az első meghívás, indíttatás óta 11 (!) év telt el!

A cursillóról édesanyám halálakor, 2000-ben hallottam először. Amikor Édesanyámat akartam gyászolni, és ezért lelkigyakorlatot kerestem a cursillót is hasonlóknak véltem, akkor inkább valami személyesebb, a gyászhoz jobban illő, magányos lelkigyakorlatot kerestem. De 2000. és 2011. között vagy még három alkalommal kaptam meghívást cursillóra, de ezeket is mind elszalasztottam.

Mindezeket azért is részleteztem ennyire, mert ezzel ahhoz a diskurzushoz is hozzá kívánok szólni, hogy a toborzás hatékonysága miben is áll. Valószínűleg kellett az a pár meghívás, hogy végül a többiekre tavaly igent mondtam. Ezzel bátorítok is mindenkit, hogy kedvét sose veszítse, mert lehet, hogy az adott meghívást meg se hallják, meg se értik, vagy kifejezetten visszautasítják, de egy ilyen hívás növeli a későbbiek elfogadásának valószínűségét! Ahogy egy idevágó történet mondja; „*a kannibálok evangelizációja közben az első, második és harmadik misszionáriust megeszik a kannibálok, a negyediket és az ötödiket már csak agyonverik, a hatodikat és a hetediket súlyosan megverik, a nyolcadik és a*

kilencediket már csak elzavarják, a tizedik szavára térnek meg.” A történet lényege számomra az, hogy vállalnunk kell, hogy első, negyedik, vagy hetedik misszionáriusok legyünk, hogy legyen tizedik is. Azaz akkor is kell lennie kitartásunknak, akkor is tennünk kell a jót, tennünk kell a dolgunkat az apostolkodás terén is, ha nem mi vagyunk a tizediek, ha nem érezzük annak közvetlen eredményét.

De nem is a cursillo utáni dolgot akartam volna írni, hanem inkább az ottani élményekről. Szóval igen lassú érlelődés után, de megérkeztem tavaly május 12-én Budatéténybe. Senki se mondta, hogy érdemes lett volna piheneten érkezni, de ezt se bántam.

A megérkezés csütörtök délutánja vicces volt: mivel engem egy Keresztény ÉrtékMEgörsző Klubból hívtak. Több ismerőst találtam, de félreértésekre adott okot, hogy ki a résztvevő, és ki a stáb tagja. Mint később napról napra kiderült, nemcsak a régebbi ismerőseim egyike-másika volt „beépített ember”, de az új ismerősök között is akadt ilyen.

Kezdtem magam otthonosabban érezni, amit csak erősített az első esti ima a kápolnában. Ugyan már nagyon tetszett az első délutáni rollo is, de az esti ima még megragadóbb volt, amit a légkör csak még jobban elmélyített.

Minden napszakra jutott bőségesen meglepetés a továbbiakban is. Az első a pénteki korai kelés volt. Először csak tréfának vettem, és reménykedtem, hogy majd ezt a vezetők is belátják. Sőt, a helyzet csak fokozódott! Hazaérve megtudtam, hogy az egyre kevesebb alvásnak van értelme. Valószínűleg a locsogás

elleni cursillós óvintézkedés. Hazamegy az ember, kicsit csacsog, de mivel úgyse lehet elmondani a részleteket, így erre nincs is mód, mert hazatérte után hamarost „bealszik”. Öröm volt hallgatni a rollók tematikáját, de még inkább öröm volt azok megbeszélésén látni a társak lelkesedését, hallgatni az ő hozzászólásukat; nagyon őszinte beszélgetéseink voltak a csoportban is, tágabb körű beszélgetéseken is. A rollók tematikája is élvezetes volt. De a konkrét rollók ismeretfrissítő, azokat kiegészítő részein túl, a Társak, az ő lelkesedésük, a megbeszélések, a folyosói, szünetek alatti csevegések! Ezek adták a legtöbb cursillós inspiratív élményt!

A másik szívet melengető emlék a kápolnában töltött órák, az imák, a misék, a rollók, a szertartások. A kápolna színei és sötétjei, a berendezés, az atyák jelenléte és mondatai, mind, mind olyan élmény, ami megerősítette, érdemes volt ott lenni, érdemes másnak is részt venni. Persze a kápolnai rollók se voltak mentesek a cursillós „trükközéstől”. Egyik – szokás szerinti egyre korábbi imán feltűnt, hogy a reverendás beszélő, mintha hasonlítana egy másik csoport egyik résztvevőjére. – Akkor még nem esett le a „beépített embert minden csoportba” trükköcske. Nagyon jól beszélt a „kollega”. A reverenda kicsit furcsa volt, de ministráns (nagy)koromban volt, hogy nekem is jutott reverenda, és én is mozogtam abban a plébániatemplomban.

Szóval Bandi atyát is „csak egy csoporttárs”-nak véltem. Ebbéli hitemet az is megerősítette, hogy jegygyűrűt hordott. Az a „trükk”, hogy esetleg görög katolikus pap, nem is jutott eszembe. De nem is sokat törődtem azzal, hogy kiféle – miféle, mert amit és ahogyan mondott, az lenyűgöző volt! Nemcsak a két vezető atya volt nagy hatással rám,

hanem egy „sima” résztvevő is, aki szintén pap (börtönlelkész) volt. Az rendben van, hogy sokszor halljuk a mondást a jó pap tanulási szokásairól, de lám, van olyan papunk is, aki komolyan is gondolja, meg is valósítja! Ehhez nemcsak „szakmai” érdeklődés kell, hanem igazi alázat is! Nem tudom sorra venni minden társamat, de mindegyiknek örültem, örülök, hogy megismerhettem, hogy együtt lehettem velük!

Biztos vagyok abban, hogy a mi csoportunk nem volt semmiben se különlegesebb, mint a többi cursillo résztvevői. Tán észre se vettük, de a paradicsomi álla-

potban voltunk; (testi) szükségleteink kielégítve, semmiben se szenvedtünk hiányt, (jó palánka írók, kedves süteményt sütők – köszönet nektek!), Istenről, istenes dolgokkal foglalkoztunk, imádkoztunk. Akkor is, visszatekintve is, közel éreztem magam Istenhez.

Az örök negyedik nap telik; neki-neki gyürkőzve az istenes dolgoknak, vissza-vissza hullva a porba, a materiális világ küzdelmeibe belefelejtkezve. De a cursillós kiscsoportunk üdítő beszélgetéseket hoz időről időre, imákat, alkalmakat „kiemelni a fejünket” a létküzdelemből, Istenre,

egymásra figyelni. Kiscsoportunk olyan, mint a tavaly májusi tágabb közösség volt; különbözőek vagyunk korban, végzettségben, érdeklődésben, tapasztalatainkban, foglalkozásunkban.

De mégis örömmel találkozunk, keressük, várjuk egymás társaságát, Isten dolgairól beszélni, imádkozni, kicsit pletyzni, néha sörözni, szívesen találkozunk. Örülök, hogy több állhatatos hívás után a Lélek arra indított, hogy a cursillo családjához csatlakozzam, hálás vagyok akkori hívóimnak, a cursillo tagjainak! De colores!

Imre

ReKoTi

Ezzel a mozaikszóval indult el a cursillós újév Budatétényben. Ezzel a kifejezéssel folytatódik a 2011 augusztusában újjászerveződött Titkárság működése.

ReKoTi. Na de mit is takar a kifejezés? Januárban összegyűltünk másfél napra a Szent Arnold Lelkigyakorlatos házban, rektorok (és leendő rektorok), kolomposok (és leendő kolomposok), valamint a titkárság tagjai, hogy értékeljük a ténylegi cursillo helyzetét, erősítsük az egymás közti személyes kapcsolatokat, és hogy jövőbeli célokat határozzunk meg.

A hétvégén 5 témáról beszélgettünk. Sorrendben: 1. a cursillo helye a szívünkben, az életünkben, 2. a cursillo meghatározása és elhelyezése a 21. században, 3. meghívás (toborzás), 4. utánpótlás és képzés, 5. a közösség építése.

Jó volt érezni, hogy mindenkinek kiemelt helyen van az életében a cursillo, a cursillós közösség. Fontosak a közös élmények, a közösség építése. A cursillo életmódunkká vált.

Megállapítottuk, hogy a 21. század Magyarországon más a cursillo szerepe, mint amikor elindult Spanyolországból, de más a szerepe a rendszerváltás utáni magyar helyzethez képest is. A főbb hangsúlyok a tanuláson, az értékeken, a közösségen és az újevangelizáción vannak.

A meghívással (toborzással) kapcsolatban sokféle tapasztalatot osztottunk meg egymással. Kimondtuk, hogy hűbbeknek kell lennünk a cursillo által tanított elvekhez a meghívás (toborzás) kapcsán. Fontos, hogy ezeket az elveket az előcursillóba, a cursillóba és az utócursillóba hatékonyabban ül-

tessük át. Hosszan értékeltük a női és férfi cursillók tendenciáit. Átfogó és előremutató következtetéseket sikerült levonni a törzsek összetétele, az utánpótlás és a képzés területén is.

Végül arról beszélgettünk, hogy milyen a cursillista élete, ha csoportba jár, illetve ha máshogy kapcsolódik be az örök negyedik napba. Kiemeltük a régebbi és az új csoportok fontosságát.

A közös gondolkodást TETT-ek követik. Folytatódna a Mini Ultreya és a cursillós szentmisék. Országos Ultreya lesz június 2-án Egerben, illetve ténylegi Ultreya lesz szeptember 1-én Budatétényben. Szervezés alatt egy zarándoklat-kirándulás Csíksomlyóra augusztusban, Nagyboldogasszony napján.

Készül egy rövid anyag, melyet mindenki meg fog kapni, a meghívásról (toborzásról) felmerült kérdésekről, összefoglalva a cursillo által tanított főbb irányelveket.

Folytatódik a képzés, várhatóan 2013 elején lesz a következő munkatársképző.

De Colores! Dicsértessék a Jézus Krisztus!

A budatétényi titkárság nevében:

Berecz Balázs

„A harc meg van győzve.”

Életünkben sok jelmondatot kapunk, vagy épp választunk magunknak, melyek afféle kapaszkodóként szolgálnak nehéz időkben.

A címadó mottót Gergely atyától hallottuk a múlt év végi, novemberi női cursillo szombat estéjén. A kegyelmi élet akadályai rollót értékeltük, s arról beszélgettünk, hogy az ördög állandó kísértésbe kerget, de Krisztus megvívta a legnagyobb háborút, és Őrá tekintve már nem kell félnünk, mert „A harc meg van győzve”.

Nagy kegyelem az örök negyedik napon élni, cursillistának lenni és a cursillóban szolgálni. Tanúságtételeinkben hányféleképpen megfogalmazzuk, milyen nagy csodat tett az Isten az életünkkel. Nem csak azt adja, hogy egy óriási család összetartásában veszünk részt, de dolgozunk abban a közel nyolcvan éves mozgalomban, melynek nem kevesebb a célja, mint a lelkek Krisztushoz vezetése.

Élünk a „kinti” világban, a mindennapok csatározásaiban, a megélhetés feszültségében, az emberi konfliktusok nyugtalanságában. Mindezek közt lüktet bennünk a cursillón kapott tanítás: ha nem hódítod meg környezetet, az hódít meg téged. Aztán egy zárón, kiscsoport-találkozón, cursillós eseményen megtalál a hazaérkezés élménye. Mikor bekanyarodok a tétényi rendház utcájába, a lelkemben is mosolygok. Ahogy besétálunk a folyosón, már rám köszönnek a de colores-szel, az előtérben a liftnél eszembe jut, hogy a cursillón az éneklés közben itt, a „csillog a gyémánt a nap sugarán”-nál fogy el a levegő. A kápolna feszületénél visszhangzanak a palánkázás imái. Az alagsori folyosón pedig mindig kávéillat terjeng, ami önmagában is az otthon melegét idézi.

A lelkünk mélyére érkezünk, ahová beköltözött a Mennyország egy szeletkéje, ahol lakozik a béke, a szeretet létszükséggé vált, a közösség körbeölel. Itthon vagyok, Krisztusnál.

Igen, innen el lehet indulni, megerősödve, feltöltődve, a zord hitetlenségbe.

„Ne feszülj, szögeelj!” – ez is egy jelmondat, a nem éppen vallásos közegű munkahelyem vezetőjének tanácsa az élethez. Választhatok, mit fogadok el útmutató irányjelzőként. Hát én nem szögelek! A bűneim miatt Jézus meghalt a kereszten, Ő megfeszült. És a kitárt karjával már át akar ölelni. Én ezt akarom követni: ha megfeszítenek is, ölelni szeretnék. Tudom, ezért nem jár prémium, vagy munkabéremelés, de még előléptetés sem. De jut értetlenkedő félmosoly, mert egy Mária-kép van az

íróasztalomon, és táplálkozási helytelenítés, mert a nagybajtban nem eszem húst.

Mégis, a szívem megerősödött abban, hogy az Úr szőlőjében végzett munka jutaléka egészen más, és ez a bizonyosság nem engedi, hogy megkísérsen a kietlen világ igazságtalansága. A cursillo színes-pompássága számtalan lehetőséget ad, hogy ne csak elszenvedője legyek a világnak, hanem formálója is. A „most-rögtön-azonnal-csak-neked-csak-most-eredmény” türelmetlensége rövid úttal kecsegtet, de a cursillós küldetés hosszú távú befektetés, már az elnevezés is magában hordozza: az örök negyedik nap, amely soha nem ér véget.

A nagybajti időszak elhozhatja a test megtöretését, a test összetörik, de a lélek viszont előretör, hogy minden évben kiteljesedjék örömünk a feltámadás boldogságában. Erre az évre számomra ez mutat irányt és nem szükséges az interneten valami játékba kezdenem, hogy megtudjam, mi az indián nevem, vagy a hozzám illő trendi stílus. Az én jelmondatom: „A harc meg van győzve.” – Krisztusban, Krisztussal.

Huszár Orsolya

II. ORSZÁGOS ULTREYA

Sokan emlékezünk az első országos ultreyára a Szent Imre templomban. Nagy élmény azon dolgozni, hogy a testvérek igazán jól érezhesék magukat. Minden fáradságot feledtetett az élmény, hogy az ország minden pontjáról jöttek a buszok, és alig fértünk be a templomba. Jövőre mi kelünk útra! Dr. Székely János püspök atya a cursillo magyarországi lelki vezetője az **egri** testvéreket kérte fel a 2. Országos Ultreya helyszínének a biztosítására.

Az ultreya időpontja: **2012. június 2.** Kérjük már most tegyétek szabaddá ezt az időpontot, kezdjétek a szervezést és imádkozzatok, hogy ez az alkalom is teremje meg lelki gyümölcseit! **Krisztus számít Rád!**

„Ébredjünk fel a dogmatikus szendergésből...”

– Interjú Laczkó Mihály atyával

„Laczkó Mihály atya, nem alkot elméleteket, nem vesz részt a drogokról szóló politikai vitákban, hanem megmerítkezik az élet sötét vizeiben, hogy megpróbálja onnét visszasegíteni a fuldoklókat. Kemény, elszánt, fanatikus harcot folytat a váci egyházmegye fenntartásában lévő, Alsónémedi mellett, egy tanyán működő Szegletkő Gyermekotthon – drogrehabilitációs intézet – igazgatójaként.”

(Idézet a pszichológiai virtus honlapról)

– Kedves Misi atya! Tudom, hogy ifjúságvédelemmel is foglalkozol. Mit tudhatunk erről?

– A Váci Egyházmegyének van egy szamaritánus szolgálata, ami konkrétan egy irodát is jelent, és ennek az irodának az a feladata, hogy összefogja az egyházmegye szociális és gyermekvédelmi intézményeit. Van benne idősek napközi otthona, családi napközi otthon, van egy ötszáz fős nevelőszülői hálózat, valamint Alsónémedi külterületén egy speciális nevelőotthon, ahol szenvedélybeteg, magatartászavaros, bűnelkövető fiatalok élnek 12 és 18 éves kor között.

Abban próbálunk segíteni, amennyire engedik, hogy visszataláljanak ezek a fiatalok a normális életvitelű emberek világába. A nevelőszülő-hálózatban, krízishelyzetben lévő családokból próbálunk kimenteni, akár egy egész testvérsort is, és elhelyezni helyettes vagy nevelőszülőknél. Ha van valamiben tehetségük, sportban vagy bármiben, lehetőséget próbálunk nyújtani, hogy kibontakoztathassák, hogy felzárkózhassanak a kortársaikhoz, ezek a nyilvánvaló hátránnyal induló gyermekek. Lehető-

séget kapnak, hogy a velük való bánásmódban megélhessék, hogy ők egy katolikus szervezet tagjai.

– Azt hiszem, valóban ott állsz, ahol a legkeményebb az élet, ahol az emberi erő már nem mindig elég. Mit értesz azon, hogy hiteles kereszténység?

– Azt a fajta magatartást értem, ami felfelé húzza a világot, Isten felé. Aki kiáll a jó ügyek mellett, aki kezdeményez, aki bátran megfogalmazza a keresztény értékrendjéből fakadó véleményét, aki kezet nyújt az elesettnek, aki követni is akarja Krisztus Urunkat, nem csupán távolról csodálni.

Nagybőjti időszakot élünk, én arra gondolok, hogy ha a világot akarjuk jobbá tenni, akkor ezt magunkon kell elkezdni. Az én nagybőjtöm, most arról szól, hogy megnézem az én határait, hosszú éveket áldoztam a valódi önismeret, tehát nem a könyvekből, meg innen-onnan összeszedett önismeret megszerzéséért. Feltártam az árnyékfoltjaimat, gyengeségeimet, és azt is, hogy meddig tudok elmenni a vállalásaimban. Ami a cursillo előadásában két-három mondatban, vagy egy rövid fejezetben tanít, azt én nagyon komolyan vettem. Magunkon kell kezdeni, megismerve a lehetőségeinket és az akadályainkat. Amit valóban érzékelnünk lehet ebben a történetben, hogy nagyon sután mutatjuk meg magunkat.

– 2012-ben indul a Hit éve. Hogyan veheti ki a részét a cursillo mint lelkiesség ebben az evangélikációs akcióban?

– A hit nagyon bensőséges dolog. Sokkal bensőségebb, mint

a szexualitás, hiszen az utóbbiról bármikor lehet társaságban gátolás nélkül beszélni, addig a hit dolgai nagyon nehezen jönnek szóba. Tehát a hit nagyon mély és bensőséges valóság. Erről hitelesen csak életünkkel beszélhetünk jól.

A Hit évében azokat a dolgokat kell felmutatni, amelyek arra jönek, hogy úton tartsanak bennünket, azokat a dolgainkat kell magunkban kifejleszteni, amelyek megmutatják, hol tartok a hitemben, hogyan tudom felmutatni a hitemből fakadó értékeket, nem feltétlenül úgy, hogy beszélek róla, hanem inkább, úgy, hogy megélem. A cursillo épp erre nagyon jó, mert képes adni egy kezdő lökést, amitől felébred az ember, és új alapokra helyezheti a kapcsolatát a Teremtőjével.

– Milyennek szeretnéd látni a katolikus testvéreinket, Egyházunkat, öt-tíz év múlva?

– Olyan keresztényeket szeretnék látni, akik nem szégyellik hitüket, tehát bátran megvallják. Fontos, hogy a keresztény nevelés ne csupán mentális legyen, hanem gyakorlati, tehát ne csak mondjam, hanem tegyem is. Számomra olyan boldogító lenne azt látni, hogy az elit oktatási intézményeken túl, amik nyilván jól mutatnak és jelentősek, de ezeken az intézményeken túl is tudjon és akarjon a Katolikus Egyház üzeneteket megfogalmazni és tovább adni.

Köszönjük az interjút! Isten áldása legyen minden munkádban, és továbbra is számítunk rád cursillós lelkipásztorként!

De colores!

Készítette:
Kovács János

MEGHÍVÓ A CURSILLÓRA

Szeretettel meghívjuk a budatétényi cursillóra! A cursillo háromnapos bentlakásos rendezvény, amely csütörtök 17:30-tól vasárnap 17 óráig tart. A résztvevők javasolt életkora 20-60 év.

Kérjük, a jelentkezési lapot az alábbi címünkre szíveskedjen megküldeni (e-mailben vagy postán). Ha jelentkezett, a rendezvény előtt írásban ismertetjük a részletesebb tudnivalókat. Titkárságunk címe:

Budapest - Budatétényi Cursillós Tikárság
1119 Budapest, Bornemissza utca 32. III/17.
Horváth Katalin – 30/300-20-25 - e-mail: titkar@cursillo.hu
www.cursillo.hu

JELENTKEZÉSI LAP A BUDAPEST - BUDATÉTÉNYI CURSILLÓRA

Kérjük, jelölje meg az Önnek megfelelő időpontot, töltsse ki az adatlapot, majd küldje el azt titkárságunk fenti címére!

<u>FÉRFI CURSILLÓK</u>		<u>NŐI CURSILLÓK</u>	
2012. február 9-12.	☐		
2012. május 10-13.	☐	2012. május 17-20.	<u>MEGTELT!</u>
		2012. július 5-8.	☐
2012. október 4-7.	☐	2012. szeptember 27-30.	☐
2012. nov. 29. – dec. 2.	☐	2012. november 22-25.	☐

Név:	
Leánykori név:	
Lakcím (irányítószám, város, utca, házszám, emelet, ajtó.)	
Telefonszám (körzetszámmal):	
E-mail:	
Születési hely, idő:	
Foglalkozás (nyugdíjasoknál a korábbi foglalkozás):	
Családi állapot:	
Vallás:	
Gyermekek száma:	
Ki hívta meg a cursillóra:	
A meghívó telefonszáma:	A meghívó e-mail címe:
Volt-e már cursillón?	Igen ☐ Nem ☐
Speciális szükséglet (diéta, mozgáskorlátozottság, stb.):	
Kelt:	
aláírás	